

Sygn. akt V CNP 47/09

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi G. O.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w L.

z dnia 9 maja 2008 r., w sprawie z powództwa P.P.H.U. „M.” Spółki Jawnej A. G.,

R. W. Zakład Pracy Chronionej w K.

przeciwko G. O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 października 2009 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. nie obciąża skarżącej kosztami postępowania skargowego.**

Uzasadnienie

Nakaz zapłaty Sądu Rejonowego z dnia 9 maja 2008 r. pozwana G. O. zakwestionowała skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest niedopuszczalna z wielu przyczyn. W szczególności nie spełnia wymagania określonego w art. 87¹ § 1 k.p.c., w art. 424⁸ § 2 k.p.c. a także w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje obligatoryjne zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Wymaganie to ma charakter konstrukcyjny, w związku z czym skarga wniesiona osobiście przez stronę niebędącą sędzią, prokuratorem, notariuszem, profesorem lub doktorem habilitowanym nauk prawnych, adwokatem, radcą prawnym, radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (art. 87¹ § 2 k.p.c.) jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych (art. 130 k.p.c.) i podlega odrzuceniu *a limine*.

Skarżąca, która nie należy do kręgu osób wskazanych wyżej, sporządziła i wniosła skargę osobiście. Ustanowiony dla skarżącej radca prawny z urzędu nie sporządził i nie wniósł nowej skargi, uzupełnił jedynie skargę wniesioną osobiście przez skarżącą poprzez oznaczenie stron, wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia i dołączenie odpowiedniej ilości odpisów. Nie zostało zatem zachowane wymaganie z art. 87¹ § 1 k.p.c.

Zgodnie z kolei z brzmieniem art. 424¹ § 2 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od orzeczeń sądu pierwszej instancji jedynie w wypadkach wyjątkowych, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. W przedmiotowej sprawie taki wyjątkowy wypadek nie został w żaden sposób wykazany (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

Z przedstawionych przyczyn skarga jest niedopuszczalna. W konsekwencji należało ją odrzucić (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.